

dingsproces. De taal die ze spreekt is een lichaamstaal. Ze is helemaal ontsproten aan haar lichamelijke ervaringen. Daardoor krijgen lichamen in Sprinkles voorstellingen nog meer lichamelijke dan ze al bezaten. Taal verbleekt de lichamelijke ervaring niet, maar vermenigvuldigt die. Wanneer Annie Sprinkle over haar ervaringen spreekt en die ook op video toont, krijg je haar lichaam permanent in je eigen lichaam geïnjecteerd. Ze biedt haar toeschouwers het tegenovergestelde van een *partouse* aan, namelijk een publiek feest van de seksualiteit. Soms word je geil, vaak moet je lachen, vaker nog voel je lichamelijke vibraties. De hele tijd bewonder je haar lichamelijke openheid. Haar lichaam maakt verschillende transformaties door. Van het lichaam van een prostituee naar het lichaam van een nymfomane exhibitionistische spermavreetster, naar het lichaam van een monogame lesbische tantristisch orgasmerende oermoeder, naar het lichaam van een performer in het rond plassende seksopvoedster, naar het lichaam dat haar eigen lichamelijke doorheen al haar geneugten en perversiteiten becommentarieert en playbackt. Nooit echter transformeert haar lichaam zich in dat ene lichaam dat de hele westerse samenleving domineert: het lichaam als een op te lossen probleem. Annie Sprinkles lichamelijke levenshouding stimuleert. Ze geeft je de kracht je terug te metamorfosen in het lichaam dat je bent en dat je zo vaak negeert.

De Sprinkle-ervaring

Een fragment. Fier toont Annie Sprinkle een pornofilm waarin ze als jong meisje een tandenborstel in haar aars duwt. *'I came up with that myself. I always like sex if it's a bit raunchy, don't you?'* Deze interactie met haar eigen lichaam op het scherm is erg intrigerend. Er treedt een verdubbeling op. Als je

jezelf ooit op video hebt gezien, weet je dat het beeld dat je van jezelf hebt een ander is dan hetgeen anderen zien. Bij Annie Sprinkle loopt dit door elkaar. Er is nauwelijks sprake van een lichaam versus een representatie van een lichaam. Gemedieerd door haar eigen lichaam als performer worden de beelden van haar lichaam tastbaarder dan ze zouden zijn als we enkel haar pornofilms bekeken. De voorstelling wordt er niet lichamelijker op in orgastische zin, maar wel vanuit een continu ervaringsbesef van lichamelijkeheid. Op het scherm penetreren lichamen elkaar in de gewone seksuele betekenis van het woord. Maar ook tussen en binnen de toeschouwers, de woorden, Annie Sprinkle en de beelden van Annie Sprinkle is er voortdurende interpenetratie van lichamen. Immers, wat is lachen anders dan 'lichamelijk op de juiste plaatsen geraakt worden door lichamelijke van anderen'? Wat is geil worden anders dan 'lichamelijk op de juiste plaatsen beroerd worden door lichamen van anderen'?

Wanneer ze haar lange masturbatiescène presenteert uit *Deep Inside Annie Sprinkle* (1981), de eerste film die ze zelf regisseerde, trekt ze opnieuw haar strakke pornosterkostuumpje aan met de ridicuul hoge hakken en de borsten-op-een-dienblad. Ze stapte het publiek in met dezelfde grote vibrator waarmee ze zich op het scherm aan het strelen is. Plots staat Annie Sprinkle achter je, wrijft haar borsten in je nek en masseert je lichaam waar je maar wil. Daarna gaat ze terug naar het grote scherm op het podium. Ze duikt met hoofd en handen tussen haar gigantische opengesperde benen en geeft zichzelf het beste van vingers en tong. In die hereniging is de verdubbeling compleet. Het publiek zit te kijken met een opgehitst lichaam en overprikkelde zintuigen. Hilariteit alom. Nog nooit hebben seks en humor

elkaar zo deugdelijk gepenetreerd.

Wanneer Annie Sprinkle op het publiek toestapt verheft de ervaring. De prikkels die je als toeschouwer krijgt, worden plots veel intenser. In de zaal leven twee extreme reacties. Enerzijds zijn er mensen van wie je voelt en hoort dat ze zich liefst zo ver mogelijk willen verbergen. Anderzijds zijn er die Sprinkle naar zich toe lokken, popelend om met vibrator en lichaam bewerkt te worden. Deze laatsten stonden waarschijnlijk al van bij het begin open voor de intieme nabijheid van Annie Sprinkle. De eersten, daarentegen, hebben van bij het begin een vierde muur opgetrokken tussen performer en publiek. Ze hebben een grens gecreëerd waarachter ze hun lichamelijke en ervaringen kunnen terugtrekken of waar ze die tot een minimum kunnen beperken. Wanneer Sprinkle dichterbij komt, drukt zij die vierde muur tot rondom hen. Ze hebben enkel nog zichzelf om zich achter te verbergen: een zelf van angst, schaamte en ongemakkelijke lichamelijkeheid. Annie Sprinkle staat met naaldhakken op de pijnpunten rond de afgeschermdede sfeer van onze seksualiteit.

Obsceniteit en intimiteit

Dit is de plek waar Annie Sprinkle zelfbeelden aantast en lichamen openmaakt met haar expliciet publieke seksualiteit. Het is de perfecte plek om seks te demystifiëren. Sprinkle onttrekt seks aan de duistere schaduw van het intieme genot. In haar performance *Public Cervix Announcement* liet ze het publiek met een zaklamp de binnenkant van haar baarmoeder zien.

'Do you all know what to look for? (Annie holds up a diagram.) In case you don't, I've drawn up a diagram of the female reproductive system. This is the vaginal canal. Let's all say that together, shall we? VAGINAL CANAL. This is the uterus. UTERUS. These are the Fallopian tubes. FALLOPIAN

*TUBES. And this is where the cervix is located. It's represented by the light pink magic marker. I was just in Holland and I learned how to say cervix in Dutch. It's Baarmoedermond. BAARMOEDERMOND.'*¹

De performance was er in de eerste plaats op gericht mannen én vrouwen in te wijden in het innerlijke mysterie van het vrouwelijke lichaam. Ze wou vrouwen leren een speculum te gebruiken om in zichzelf binnen te kijken. Zo wordt de wereld gezien door het speculum heroverd op de steriele gynaecologie. Daarnaast wou ze de mannen bewijzen dat vagina noch baarmoedermond tanden dragen. Annie Sprinkles glimlach is diepzinnig frivol. Haar intelligentie is haar humor, de ploegschaar van de pornografie omgesmeed tot een wapen. De *Public Cervix Announcement* lijkt op het eerste gezicht dezelfde procedure als porno te hanteren. Een lichaam wordt al te bloot gemaakt. Alle gangbare rituelen van de liefde om een lichaam te benaderen werden geschrapt. In porno wordt dat publiek gemaakte lichaam onmiddellijk weer opgeslokt binnen de private sfeer van de pornoconsument. Die reikt maar een hand ver. Het is de duisternis van de sekscinema, de beslotenheid van de stripteascabine, de gezellige huiskamer met video, DVD en internet. Annie Sprinkle daarentegen masturbeert het liefst met de hele wereld om zich heen. Zowel de sensualiteit van een bos als de menselijke dichtheid van New York zijn voor haar hoogst erotisch. In de *Public Cervix Announcement* perverteert haar glimlachende baarmoedermond het Victoriaanse dispositief van de pornografie. De intimiteit dreigt zich in porno, maar ook in onze besloten liefdesfeer, te verharderen tot een privaat harnas. Annie Sprinkle steekt het breekijs tussen de spleten. Ze bekampt de valkuilen waar wij, burgers, al te